

te zijner tijd af te studeren, begrijpen. Tenslotte zijn ook wij hier niet voor 't uitzicht gekomen, maar om de historie van dit „Borgia“-huis te noteren.

* * *

We beginnen bij het begin. Dat er in alle universiteitssteden en in Amsterdam vooral kámernood is, weten we allemaal. Daar hoeven we geen verhaal meer over te houden. Goed.

Een jaar of vijf, zes geleden kwam de raad van samenwerking uit de bus als één van de resultaten van allerlei overleggingen inzake de organisatie van het studentenleven aan de Vrije Universiteit. Niemand kan tegenwoordig zonder een overkoepelend orgaan: welnu, deze raad, waarvan de heer Van Houten de voorzitter is, is het overkoepelend orgaan van alle gezelligheidsverenigingen van V.U.-studenten.

Deze raad richt in 1962 de stichting studentencentra aan de V.U. op met als doel woonruimte en zo mogelijk ook Sociëteitsruimte aan te kopen.

Omdat het kopen van woonruimte wél door het rijk gesubsidieerd wordt en de aankoop van sociëteitsruimte niet (men merkt, „Den Haag“ is niet in 't wilde weg royaal), is de stichting in tweeën gesplitst.

De éne stichting houdt de oorspronkelijke naam en beijvert zich voor 't verkrijgen van sociëteitsruimte, de andere heet stichting studentenhuisvesting, - en vandaag gaat het over de laatste.

* * *

De stichting studenten-huisvesting heeft op 't ogenblik drie dispuutshuizen in eigendom: Van Breestraat 88, waar twaalf meisjes geherbergd zijn; Van Eeghenstraat 35 met tien (of elf, dat weet de heer Van Houten niet precies) bewoonsters, en dan het „Borgia“-huis, dat in zeventien kamers achttien studenten huisvest.

Met dat huis in de Van Breestraat had de stichting een „fantastisch buitenkansje“. Men werd tijdig getipt dat het pand leeg zou komen en gemeentelijke toestemming kwam gemakkelijk, omdat 't huis als hotel had dienst gedaan en er dus geen normale woonruimte verloren ging. En zo werd

dit het Maupertuis-huis, genoemd naar het meisjesdispuut dat hier woont.

Het meisjesdispuut Nikè heeft óók een eigen onderdak: in de Van Eeghenstraat. Hier lag de zaak een tikje moeilijker, - en de heer Van Houten vertelt in uitstekend makelaarsjargon dat de biedprijs eerst niet, maar later gelukkig wél haalbaar was. De gemeente Amsterdam gaf ook ditmaal toestemming: het betrokken pand was al jaren een (illegaal) kamerverhuurbedrijf.

* * *

En nu het „Borgia“-huis. Daar is heel hard voor gesjouwd. De heer Van Houten en de zijnen hebben zich geabonneerd op veilingbladen, ze hebben zo'n kleine vijftig huizen bekeken. Dan was er dit (véél te duur), dan dat (geen opknappen meer aan) . . . totdat in de zomer van 1963 de tip kwam: O.Z. Voorburgwal 45 komt leeg, en 't lijkt geschikt.

Opnieuw veel heen en weer gepraat en heen en weer geschrijf, officieus en officieel. Hoe lang zoiets kan duren wordt duidelijk als we vertellen dat pas in november 1964 de bekende schrijfster Hella Haasse het „Borgia“-huis officieel opende. Maar dan is de verbouwing van het pand (dat voor een belangrijk deel als bedrijfsruimte benut werd: vandaar ook de toestemming van de gemeente) achter de rug. Waarom Hella Haasse? Omdat die, getuige haar „De Scharlaken stad“, heel veel van de (èchte) Borgia-geschiedenis af weet. De stoel waarop we zitten, het bureau waarop ons notitieblok ligt, het is allemaal eigendom van de stichting studentenhuisvesting. De bewoners van het „Borgia“-huis betalen hun huur aan de stichting, en de zogenaamde service-kosten (werkster e.d.) slaan ze onderling om.

* * *

Een prachtige instelling dus, die dispuutshuizen. De drie bestaande huizen herbergen - tel maar op - zo'n veertig V.U.-studenten en studentes.

In zo'n huis zitten ze heel wat beter dan op een met moeite veroverd miezerig kamertje hier of daar, dat beïndelucend veel huur doet (want zulke gevallen zijn er méér dan iedereen lief is).